

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: N. Y.
zastoupená advokátem Mgr. Daliborem Lípou,
sídlem Jugoslávská 856/2, Karlovy Vary,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-217583-4/SO-2022 ze dne 14. 2. 2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve věci se soud opětovně zabýval tím, zda lze zamítnou žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty cizince – thajské masérce – za situace, kdy ona sama i její zaměstnavatel sdělili správnímu orgánu, že fakticky prováděla masáže v jiném městě, než které bylo uvedeno v její zaměstnanecké kartě.

I. Řízení před správními orgány

2. Žalobkyni bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na základě zaměstnanecké karty k zaměstnavateli DreamCARD s. r. o. na pozici masérky s místem výkonu práce – Petrská 1551/23, Praha 1 – Nové město (vedená pod číslem X. v centrální evidenci volných pracovních míst). Žalobkyně následně dne 13. 1. 2021 požádala o prodloužení doby platnosti této zaměstnanecké karty. Ministerstvo vnitřní její žádost zamítlo s tím, že vykonávala práci v Karlových Varech, což bylo v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Tím se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce a její žádost byla podle § 44a odst. 11 ve spoj. s § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítnuta.
3. Následné odvolání žalobkyně žalovaná zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila; ztotožnila se s jeho důvody.

II. Řízení před soudem

4. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou. V ní uvedla, že nelegální práci nevykonávala. Žalobkyně požádala o změnu místa výkonu práce, přičemž ministerstvo jí tuto změnu povolilo. V době rozhodování obou správních orgánů tak pracovala v souladu se zaměstnaneckou kartou. Žalobkyně měla za to, že správní orgány vyšly z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, což způsobilo i to, že ministerstvo od počátku řízení komunikovalo s jejím zaměstnavatelem DreamCARD s. r. o., a nikoliv s ní. Po zjištění nesrovnalosti v její žádosti (u místa výkonu práce měla uvedenou Prahu i Karlovy Vary), se ministerstvo též obrátilo na jejího zaměstnavatele, čímž se dopustilo porušení § 45 odst. 2 správního řádu. Pokud žalobkyně pracovala na jiném místě než v Praze, byla tam vyslána svým zaměstnavatelem, nedopustila se tím ale výkonu nelegální práce. Zároveň ve spisu nebyly důkazy, že by konkrétně v období od 1. 7. 2020 do 22. 1. 2021 vykonávala nelegální práci. V tomto období byl její obor zasažen opatřeními spojenými s pandemií nemoci COVID-19. Provozovny tak byly uzavřeny a žalobkyně byla vlivem těchto překážek značnou část doma.
5. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobkyně pracovala v rozporu se zaměstnaneckou kartou. V době, kdy mohla pracovat pouze v Praze na adrese Petrská 1551/23, již fakticky pracovala v Karlových Varech. Tím se dopustila výkonu nelegální práce, neboť nepracovala v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Správní orgány tak po právu žádost žalobkyně zamítly.
7. Prakticky totožnou věcí se soud již dříve zabýval ve vztahu k jiné thajské masérce. Ve věci žalobkyně není důvod se odchylovat od závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 77 A 113/2021-50 ze dne 12. 5. 2023, na které soud odkazuje.
8. Není sporu o tom, že žalobkyně mohla od 1. 4. 2020 pracovat pro společnost DreamCARD s. r. o. na pozici masérky s místem výkonu práce Praha 1, Petrská 23 (srov. pracovní smlouvu založenou ve správním spisu). Dne 13. 1. 2021 požádala o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, přičemž v žádosti u místa výkonu práce uvedla Prahu i Karlovy Vary.
9. Z toho důvodu se ministerstvo logicky opakovaně obrátilo na zaměstnavatele žalobkyně ohledně poskytnutí informací. Poprvé ministerstvo žádalo o sdělení, na jakých místech a od kdy vykonávala mimo jiné i žalobkyně (ve všech žádostech bylo uvedeno více cizinek) práci pro společnost DreamCARD s. r. o. Zaměstnavatel žalobkyně ministerstvu sdělil, že

žalobkyně je v pracovním poměru u společnosti od 1. 4. 2020 a místem výkonu její práce jsou salony v různých hotelech v Praze a *Karlových Varech*. Podruhé se ministerstvo obrátilo na zaměstnavatele žalobkyně s dotazem, zda cizinky vykonávaly práci v Karlových Varech na základě vyslání na pracovní cestu. V případě kladné odpovědi žádalo o sdělení, jak často byly cizinky takto vyslány. Zaměstnavatel žalobkyně uvedl, že cizinky mají v dodatku k pracovní smlouvě uvedeno jako místo výkonu práce – Praha, Karlovy Vary, Františkovy Lázně a Mariánské Lázně a tyto dodatky následně ministerstvu zaslal.

10. Ministerstvo dále provedlo se žalobkyní dne 14. 7. 2022 výslech (srov. protokol č. j. OAM-2624-40/ZM-2021 založen ve správním spisu), během něhož žalobkyně sdělila, že v Karlových Varech pracovala asi od srpna 2020. Na následný dotaz, zda někdy pracovala ve dvou konkrétních hotelech v Karlových Varech, uvedla, že v nich pracovala v květnu či červnu 2020, už v nich ale nepracuje. Dále sdělila, že po celou dobu bydlí v X, pouze v dubnu 2020 bydlela se sestrou v X.
11. Žalobkyně namítla, že vlivem komunikace ministerstva s jejím zaměstnavatelem, a nikoliv s ní, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Soud této námitce nepřisvědčil
12. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Tyto podklady opatřuje správní orgán podle § 50 odst. 2 správního řádu. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
13. Ministerstvo zcela logicky kontaktovalo zaměstnavatele žalobkyně, aby zjistilo, na jakých místech žalobkyně pracovala. Postupovalo přitom v souladu s § 50 odst. 1 a 2 a § 51 odst. 1 správního řádu. Snaze ministerstva zjistit skutkový stav i prostřednictvím informací získaných od zaměstnavatele žalobkyně tak není možné nic vytknout.
14. Na základě podkladů od zaměstnavatele žalobkyně ve spojení s výsledkem žalobkyně bylo možné skutkově uzavřít, že *žalobkyně fakticky vykonávala práci na pracovním místě v Karlových Varech, a to nikoliv v rámci pracovní cesty*.
15. K tomu soud při ústním jednání provedl důkaz částmi správního spisu – protokolem o výslechu žalobkyně ze dne 14. 7. 2022 a žádostí ministerstva o sdělení informací ze dne 4. 2. 2021. Z nich jasně plyne, že se ministerstvo zabývalo i tím, zda žalobkyně práci vykonávala *fakticky* a zda tak náhodou nečinila v rámci *pracovní cesty*.
16. Pokud by totiž zaměstnavatel vyslal žalobkyni na pracovní cestu, tj. mimo sjednané místo výkonu práce a místo uvedené v zaměstnanecké kartě, nešlo by takový výkon práce bez dalšího považovat za rozporný se zaměstnaneckou kartou s nutností žádat o nové povolení k zaměstnání Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti ovšem nemohou být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti (srov. rozsudky NSS č. j. 1 As 67/2013-42 ze dne 22. 8. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46 ze dne 25. 7. 2013).
17. Verze o pracovní cestě ovšem nebyla potvrzena ani ze strany zaměstnavatele žalobkyně, ani ze strany samotné žalobkyně. Z podkladů pro rozhodnutí i z vyjádření žalobkyně a jejího zaměstnavatele naopak plyne, že pracovní místo v Karlových Varech bylo sjednaným

řádným místem výkonu práce žalobkyně. Tím bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se o žádné pracovní cesty nejednalo.

18. Zároveň z ničeho nevyplynulo nynější (nijak neprokazované) žalobní tvrzení, že žalobkyně sice v rozhodném období byla v Karlových Varech, ale práci fakticky nevykonávala kvůli překážkám v práci z důvodu pandemie nemoci COVID-19. Sama žalobkyně totiž při výslechu uvedla, že práci v Karlových Varech fakticky vykonávala, včetně uvedení podrobností.
19. Ve věci tedy nebylo pochyb o tom, že žalobkyně vykonávala práci jinde než v Praze na základě dodatku k pracovní smlouvě. Jednala tedy v rozporu se zaměstnaneckou kartou.

Změna místa výkonu práce

20. Žalobkyně dále namítla, že v době rozhodování obou správních orgánů měla povolenou změnu místa výkonu práce. Správní orgány tak její žádosti měly vyhovět, neboť pracovala v souladu se zaměstnaneckou kartou. Tuto námitku soud také neshledal důvodnou.
21. Ministerstvo žalobkyni změnu místa výkonu práce skutečně povolilo (srov. sdělení ministerstva č. j. OAM-72327-4/ZM-2021 založené ve správním spisu). Žalobkyně tak mohla pracovat v Karlových Varech, Mariánských Lázních, Františkových Lázních a Praze. Došlo k tomu ovšem až poté, co žalobkyně práci v Karlových Varech fakticky začala vykonávat.
22. Žalovaná správně uvedla, že změnu místa výkonu práce je cizinec povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou podle § 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo následně ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení změny sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu (§ 42g odst. 9 věty první zákona o pobytu cizinců). V případě kladné odpovědi pak cizinec může vykonávat své zaměstnání na novém místě ode dne uvedeného v oznámení o změně (§ 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně mohla pracovat v Karlových Varech až od 7. 11. 2021.
23. Ve správním řízení však bylo dostatečně zjištěno a prokázáno (viz výše), že žalobkyně v Karlových Varech pracovala již před tímto datem, tudíž v té době v rozporu s povoleným místem výkonu práce dle zaměstnanecké karty. Správní orgány posuzovaly toliko to, zda se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce. Pro zamítnutí její žádosti nebylo potřebné, aby nelegální práci vykonávala také v době rozhodování. Povolená změna místa výkonu práce na věci nemohla nic změnit.
24. Správní orgány uzavřely, že žalobkyně od 1. 7. 2020 vykonávala práci v Karlových Varech, neboť toho dne nabyl účinnosti dodatek k pracovní smlouvě, a to pravděpodobně do 6. 11. 2021 (od 7. 11. 2021 již žalobkyně mohla pracovat i v Karlových Varech). V souladu s podklady shromážděnými správními orgány nemohl být pochyb o tom, že žalobkyně dlouhodobě vykonávala práci jinde, než na místě uvedeném v zaměstnanecké kartě, a tedy v rozporu s ní.
25. Správní orgány tak nepochybily, když dospěly k závěru, že se žalobkyně dopustila výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti.
26. Namítala-li žalobkyně, že nebyla prokázána její nelegální práce po celé období vymezené správními orgány, nemůže to na posouzení věci nic změnit. Žalobkyně sama uvedla, že v několika měsících vykonávala práci v Karlových Varech (květen, červen, srpen 2020). Uvedla, že v rozhodném období bydlela v X. Tomu odpovídá sjednaný dodatek k pracovní smlouvě. Tato zjištění sama o sobě stačí pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Přesné zjištění

období faktického výkonu práce v Karlových Varech nebylo možné, neboť sama žalobkyně i její zaměstnavatel k tomu nebyli schopni sdělit dostatek konkrétních informací. Za toho stavu je logická úvaha správních orgánů, že k výkonu nelegální práce docházelo po celé období, protože se nenabízí žádný logický ani skutkový důvod, pro který bylo možné se domnívat, že žalobkyně z Karlových Varů vykovávala práci také v Praze v souladu se zaměstnaneckou kartou.

Porušení § 45 odst. 2 správního řádu

27. Důvodnou soud neshledal ani námitku týkající se porušení § 45 odst. 2 správního řádu.
28. Žalobkyně k žádosti přiložila pracovní smlouvu uzavřenou se společností DreamCARD s. r. o. ze dne 3. 2. 2020, která byla uzavřena v souladu s číslem volného místa 17 966 100 702, na druh práce masér s místem výkonu práce Praha 1, Petráská 23. Do tiskopisu žádosti uvedla místo výkonu práce Praha – Karlovy Vary.
29. Soud nesdílí názor žalobkyně, že by se jednalo o vadu žádosti, která by měla být odstraňována postupem podle § 45 odst. 2 správního řádu. Z žádosti bylo zřejmé, o co žalobkyně žádala, resp. čeho se domáhala, stejně tak žádost splňovala parametry § 37 odst. 2 správního řádu. Nebylo totiž pochyb o tom, kdo žádost podal (osobní údaje žalobkyně byly řádně vyplněny) a že se jednalo o žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Žádost byla datována a podepsána žalobkyní. Stejně tak nebylo pochyb o tom, jakému správnímu orgánu je adresována. Ministerstvo tak nemělo žádný důvod k tomu, aby žalobkyni vyzývalo k odstranění vad žaloby.
30. Žalobkyně prostě jen sama uvedla údaje, které byly pro ni nevýhodné, neboť nasvědčovaly výkonu nelegální práce. To není vada žádosti, ale indicie, která ministerstvo zcela správně a v souladu se základními zásadami správního řízení vedla ke snaze zjistit reálný stav věci (§ 3 správního řádu).

IV. Závěr

31. Veden výše uvedenými úvahami dospěl soud k závěru, že žalovaná posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí vadami řízení. Žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. června 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu